
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 1/4, 94-102

1957

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ad 7)

Sprawę uprawnień rad adwokackich co do uchylania uchwał zespołów adwokackich odmawiających przyjęcia nowych członków postanowiono zdjąć z porządku dziennego wobec oświadczenia przedstawiciela Ministra Sprawiedliwości, że w najbliższym czasie będzie wydane nowe rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie zespołów adwokackich i że omawiana sprawa będzie w tym rozporządzeniu uregulowana.

Na tym zakończono posiedzenie plenarne Naczelnej Rady Adwokackiej.

B. Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. ODMOWA WYRAŻENIA ZGODY NA UTWORZENIE ZESPOŁU ADWOKACKIEGO W NIEODPOWIEDNIM LOKALU.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 21 czerwca 1957 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adwokatów Z.B., B.D. i J.U. od uchwały Rady Adwokackiej w K z dnia 23 marca 1957 r.,

postanowił:

odwołanie adwokatów Z.B., B.D. i J.U. pozostawić bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 14 marca 1957 r. adwokaci Z.B., B.D. i J.U. zwrócili się do Rady Adwokackiej w K. z wnioskiem o zezwolenie na utworzenie w B. trzeciego zespołu adwokackiego z siedzibą w budynku Sądu Powiatowego, a to ze względu na trudności związane z przystąpieniem wnioskodawców do już istniejących w B. zespołów adwokackich Nr 1 i Nr 2.

Uchwałą z dnia 23 marca 1957 r. Rada Adwokacka w K. odmówiła wyrażenia zgody na utworzenie trzeciego zespołu adwokackiego z tym uzasadnieniem, że liczba 3 adwokatów chcących utworzyć nowy zespół jest zbyt szczupła i że lokal na proponowany zespół ma się znajdować w mieszkaniu emerytowanego woźnego sądowego, mieszczącym się w budynku sądowym.

Od uchwały tej odwołali się adw. B.D., ZB. i J.U. do Naczelnej Rady Adwokackiej.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

Wniosek skarżących o utworzenie trzeciego zespołu adwokackiego w B. wiąże się nierozłącznie z projektowaną lokalizacją tego zespołu w gmachu sądowym i w mieszkaniu emerytowanego woźnego sądowego. W tym stanie rzeczy Rada

Adwokacka słusznie uzasadniła swą odmowę tym, że zespół taki byłby uprzywilejowany w stosunku do istniejących już dwóch zespołów w B. mieszczących się poza budynkiem sądu. Dodatkowo można by przytoczyć, że mieszkanie emerytowanego woźnego sądowego może również mieć wpływ na zdobywanie spraw w sposób kolidujący z etyką zawodową. Z tych przyczyn odwołanie skarżących należało pozostawić bez uwzględnienia.

Na marginesie sprawy należy podnieść, że pozostawienie adwokatów, pragnących pracować w formie zespołowej, w bezradnej sytuacji (istniejące zespoły odmówiły przyjęcia ich do siebie, a Rada słusznie odmówiła utworzenia zespołu w opisanych warunkach) nie może być uznane za właściwe. Rada Naczelna jest zdania, że każdy ze skarżących powinien mieć możliwość odwołania się do Rady Adwokackiej od odmownej decyzji istniejących już w B. zespołów. Gdyby istotnie nie można było utworzyć 3 zespołu w warunkach nie kolidujących z zasadami koleżeństwa i etyki zawodowej, Rada Adwokacka powinna wniesione od uchwał zespołowych odwołania rozpoznać w sposób umożliwiający skarżącym pracę zespołową.

2. UPRAWNIENIA RAD ADWOKACKICH DO REGULOWANIA SPOSOBU PROWADZENIA BIUROWOŚCI I SPRAWOZDAWCZOŚCI PRZEZ ADWOKATÓW PRAKTYKUJĄCYCH INDYWIDUALNIE

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 21 czerwca 1957 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adw. G.K. od uchwały Rady Adwokackiej w G. z dnia 13 kwietnia 1957 r.

postanowił:

odwołanie adw. G.K. pozostawić bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

Zaskarżoną uchwałą Rada Adwokacka w G., opierając się na przepisach art. 52 i 54 u. o u.a., zobowiązała adwokatów praktykujących indywidualnie do prowadzenia repertorium wg określonego wzoru oraz do sprawozdawczości w uchwale tej określonej.

Adw. K. uważa, że uchwała obraża przepisy art. 52 i 54 oraz 32 ust. 1 pkt 4 u. o u.a., a nadto jest wyrazem daleko posuniętego biurokratyzmu.

Zarzuty odwołania uznać należy za chybione. Adwokaci praktykujący indywidualnie muszą w zakresie swej praktyki podlegać co najmniej takim samym możliwościom nadzoru ze strony Rady, jak adwokaci zespoleni. Uchwała Rady nie wychodzi poza granice obowiązków, jakim podlega adwokat zespolony. Wprawdzie adwokat w zespole wolny jest od obowiązku osobistego prowadzenia repertorium, jak również od sprawozdawczości, jednakże robi to za niego biuro zespołu.

Skoro skarżący obrał formę praktyki indywidualnej, to musi ponosić skutki tego w zakresie takiej sprawozdawczości i jej dokumentacji, która pozwoliłaby na sprawdzanie wykonywania przezeń zawodu i osiąganych obrotów, wtedy bowiem zrównany będzie w obowiązkach, jakim poddani są adwokaci zespoleni.

Rada Adwokacka uchwałą swą nie naruszyła przepisów art. 52 i 54 u. o u.a., a co się tyczy art. 32 ust. 1 pkt 4, to zawiera on upoważnienie dla Rady Naczelnej w sprawie uchwalania regulaminów i nie wiąże się z uprawnieniami rad adwokackich w ten sposób, aby były one ograniczone w kontroli wykonywania zawodu przez członków.

Z przytoczonych względów należało postanowić jak wyżej.

**3. KONTROLA RAD ADWOKACKICH NAD PRACĄ ADWOKATÓW
POD WZGLĘDEM ZAWODOWYM I ETYCZNYM (art. 54 u. o u.a.) —
BRAK PODSTAW PRAWNYCH DO WYŁĄCZENIA RADY ADWOKACKIEJ
OD ROZPATRYWANIA SPRAW CZŁONKA IZBY ADWOKACKIEJ**

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 21 czerwca 1957 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adw. M.F. od uchwały Rady Adwokackiej w K. z dnia 8 marca 1957 r.,

postanowił:

odwołanie adw. M.F. oraz wnioski jego o wyłączenie Rady Adwokackiej w K. pozostawić bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

Według art. 62 i 63 ust. 2 ustawy o ustroju adwokatury (Dz.U. z 1957 r. Nr 13, poz. 74) adwokat, wydalając się ze swojej siedziby na czas przeszło sześciu tygodni, powinien ustanowić innego adwokata swoim zastępcą i zawiadomić o tym Radę Adwokacką. Jeżeli adwokat sam nie ustanowił swego zastępstwa, Rada Adwokacka może uczynić to z urzędu.

Zgodnie z tymi przepisami Rada Adwokacka w K. ustanowiła w dniu 22 grudnia 1956 r. z urzędu dla adw. F. zastępcę w osobie adw. J., członka Zespołu Nr 5, do którego należy adw. F., gdyż adw. F. — w związku ze swoim wyjazdem za granicę na okres 3—6 miesięcy — zawiadomił wprawdzie Radę Adwokacką o ustanowieniu przez siebie zastępcy w osobie adw. M., ale uczynił to ze znacznym opóźnieniem (pismo jego datowane 17.XII.1956 r. wpłynęło faktycznie 29.XII.1956 r.). Po otrzymaniu tego zawiadomienia Rada Adwokacka uwzględniła życzenie adw. F., zwalniając ustanowionego przez siebie zastępcę, i zleciła adw. M. objęcie obowiązków zastępcy, chociaż adw. M. jest członkiem innego Zespołu Adwokackiego, mianowicie Zespołu Nr 6.

Adw. F. nie wykazał w sprawie ustanowienia zastępcy należytej staranności, gdyż przed wyjazdem swoim za granicę ani nie zabezpieczył przejęcia spraw przez siebie prowadzonych przez adw. M., ani nie usunął z góry trudności, z którymi powinien był się liczyć w związku z powierzeniem zastępstwa członkowi innego Zespołu Adwokackiego, co w następstwie doprowadziło do kilkakrotnej zmiany w osobie zastępcy.

Z chwilą powrotu adw. F. do K., co nastąpiło w dniu 28 lutego czy też w dniu 1 marca 1957 r., ustala podstawa dalszego sprawowania zastępstwa, a obowiązkiem adw. F. było niezwłocznie przejąć sprawy swoich klientów do osobistego prowadzenia i troskliwego zajęcia się nimi.

Według art. 54 ustawy o ustroju adwokatury Rada Adwokacka kontroluje pracę adwokata pod względem zawodowym, etycznym i społecznym. Skoro adwokat F., będąc członkiem Zespołu Nr 5, nie przystąpił zaraz po swoim powrocie do pracy w Zespole, a nawet oświadczył, że jego noga nie przestąpi progu Zespołu. skoro zatem zachodziła możliwość naruszenia przez adw. F. obowiązków zawodowych ze szkodą dla klientów, Rada Adwokacka słusznie uznała za wskazane przypomnieć adw. F. uchwałą z dnia 8 marca 1957 r. obowiązek natychmiastowego podjęcia czynności zawodowych oraz zwrócić mu uwagę na ewentualną jego odpowiedzialność materialną wobec klientów i odpowiedzialność dyscyplinarną.

Zaskarżona uchwała jest trafna i nie nasuwa żadnych zastrzeżeń, wobec czego odwołanie adw. F. należało pozostawić bez uwzględnienia.

Wniosek o wyłączenie Rady Adwokackiej w K. od rozpoznania wszelkich spraw adw. F. jest pozbawiony podstawy prawnej. Adw. F. jest członkiem Izby Adwokackiej w K., a zgodnie z art. 20 ustawy o ustroju adwokatury do zakresu działania Rady Adwokackiej w K. należą wszystkie sprawy adwokatów — członków Izby K., o ile ustawa nie zastrzega tych spraw innym władzom lub organom. Ustawa o ustroju adwokatury nie przewiduje możliwości wyłączenia Rady Adwokackiej od rozpoznawania spraw należących do jej właściwości, a dotyczących członków danej izby. Akta sprawy nie dają zresztą Naczelnej Radzie Adwokackiej żadnego powodu do powątpiewania w bezstronność Rady Adwokackiej w K. w stosunku do adw. F.

4. BRAK UPRAWNIEN DO ZASKARŻANIA UCHWAŁ RAD ADWOKACKICH (UCHWAŁ NIE DOTYCZĄCYCH PRAW POSZCZEGÓLNYCH OSÓB) — INTERPRETACJA UCHWAŁY W SPRAWIE WYWIESZEK ADWOKACKICH

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 21 czerwca 1957 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania Zespołu Adwokackiego w N.D.G. od uchwały Rady Adwokackiej w G. z dnia 27 lutego 1957 r. w przedmiocie zezwolenia członkom Izby na wywieszanie tabliczek,

postanowił:

1. odwołanie zespołu adwokackiego w M.D.G. pozostawić bez rozpoznania,
2. uznać, że brak jest podstaw do uznania uchwały Rady Adwokackiej w G. z dnia 27 lutego 1957 r. za sprzeczną z prawem i do zastosowania art. 36 ustawy o ustroju adwokatury.

Uzasadnienie

Uchwałą z dnia 27 lutego 1957 roku Rada Adwokacka w G., opierając się na uchwale Wydziału Wykonawczego NRA z dnia 1.II.1957 r., postanowiła zezwolić członkom Izby zamieszkującym i wykonującym zawód w siedzibie wyznaczonej przez Radę na wywieszanie tabliczek, ustalając jednocześnie jednolity wzór co do wymiarów i treści napisu na tabliczkach.

Od tej uchwały wniósł odwołanie Zespół Adwokacki w N.D.G., wnosząc o jej zmianę i skreślenie w uchwale wyrazów „zamieszkującym i wykonywującym zawód w siedzibie wyznaczonej przez Radę”.

Skarżący Zespół uważa, że uchwała z dnia 27 lutego 1957 r. stanowi „dyskryminację poważnej części członków izby, którzy (...) nie zamieszkując w siedzibie wykonywanej przez siebie praktyki narażeni są na trudy dojeżdżania”. Brzmienie zaskarżonej uchwały — zdaniem skarżącego Zespołu — tworzy z nich jak gdyby adwokatów „drugiej kategorii, usuwa ich w cień, podrywa zaufanie do nich społeczeństwa i wyrządza im niczym nie zasłużoną krzywdę”. Jak wynika dalej z uzasadnienia, wszyscy członkowie skarżącego Zespołu nie zamieszkują w siedzibie wykonywania zawodu, wobec czego Zespół jest legitymowany do wniesienia odwołania.

W odwołaniu skarżący Zespół podnosi nadto, że zaskarżona uchwała nie została uzasadniona wbrew wyraźnemu przepisowi art. 28 pkt 1 ustawy o ustroju adwokatury.

W sprawie niniejszej nasuwa się przede wszystkim zagadnienie natury formalnej, mianowicie, czy zespół adwokacki jest uprawniony do wnoszenia odwołań od uchwał rady adwokackiej.

Zagadnienie to nie jest wyraźnie uregulowane ani w ustawie o ustroju adwokatury, ani w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 1950 r. w sprawie zespołów adwokackich, ani wreszcie w tymczasowym regulaminie zespołów adwokackich.

Uchwałą Rady Adwokackiej w G. z dnia 27.II.1957 r. nie jest uchwałą dotyczącą praw poszczególnych osób, lecz raczej zarządzeniem natury ogólnej normującym w sposób obowiązujący dla wszystkich członków Izby G. kwestię wywieszek. Od zarządzeń tego rodzaju poszczególnym członkom Izby nie przysługuje odwołanie. W związku z tym odwołanie Zespołu Adwokackiego w N.D.G., pomijając brak wyraźnego uprawnienia Zespołu do składania odwołań, nie podlega w ogóle rozpoznaniu.

Mimo to jednak Wydział Wykonawczy nie jest pozbawiony prawa zbadania uchwały pod względem zgodności jej treści z przepisami prawa, gdyby bowiem uchwała okazała się sprzeczna z prawem, Naczelna Rada Adwokacka z mocy art. 38 ustawy o ustroju adwokatury władna byłaby uchwałą taką uchylić.

W danym jednak wypadku uchwała Rady Adwokackiej w G. z dnia 27.II.1957 r. zapadła w następstwie uchwały powziętej przez Wydział Wykonawczy w dniu 1.II.1957 r. i na skutek pisma Wydziału Wykonawczego z dnia 14.II.1957 r. Uchwałą tą Wydział Wykonawczy postanowił zezwolić adwokatom-członkom zespołów adwokackich na posiadanie na domach, w których zamieszkują, tabliczek informacyjnych określonego przez rady adwokackie typu, zawierających poza imieniem i nazwiskiem adwokata informację o adresie zespołu.

Przytoczona uchwała Wydziału Wykonawczego oparta była niewątpliwie na założeniu, że adwokat obowiązany jest zamieszkiwać w obranej przez siebie siedzibie (art. 40 ust. 2 w związku z art. 43 ust. 2 ustawy o ustroju adwokatury) i tam powinien wykonywać zawód adwokacki, o czym zresztą, jeśli chodzi o adwokatów zespolonych, decyduje fakt przynależności adwokata do danego zespołu funkcjonującego w obranej przez adwokata siedzibie.

Fakt zamieszkiwania adwokata poza siedzibą zespołu — a taka okoliczność zachodzi w stosunku do wszystkich adwokatów zrzeszonych w Zespole Adwokackim w N.D.G. — stanowi zjawisko anormalne, które może prowadzić do pozorowanego raczej wykonywania zawodu w siedzibie adwokata, w gruncie rzeczy zaś do wykonywania zawodu w miejscu zamieszkania. Wprawdzie nie ma przepisu, który by zabraniał adwokatowi występować sporadycznie w sądzie położonym poza obraną przez siebie siedzibą, za niedopuszczalne jednak uznać należy stałe wykonywanie przez adwokata zawodu także w miejscu faktycznego zamieszkiwania, jeżeli jest ono inne niż miejsce położenia obranej siedziby.

W uchwale z dnia 1 lutego 1957 r. Wydział Wykonawczy NRA, zezwalając adwokatom-członkom zespołów adwokackich na posiadanie na domach, w których zamieszkują, tabliczek informacyjnych zawierających poza imieniem i nazwiskiem adwokata informację o adresie, zajął wyraźne stanowisko, że wywieszka adwokacka powinna służyć nie reklamie czy werbowaniu klientów, lecz jedynie wygodzie klienta przez ułatwienie mu odnalezienia adwokata i przez zapobieganie praktykom naganiaczy, rozpowszechniających niekiedy fałszywe pogłoski o tym, że poszukiwany adwokat wyprowadził się z danego miasta lub że zarzucił praktykę, czy nawet że zmarł.

W sytuacji, gdy adwokat nie zamieszkuje w obranej siedzibie, umieszczenie tabliczki na domu w miejscu jego faktycznego zamieszkania nie tylko nie odpowiadałoby temu celowi (informowania klienta o adresie adwokata w miejscu funkcjonowania zespołu), lecz wręcz odwrotnie, mogłoby stwarzać fałszywe pozory, że adwokat jest uprawniony do wykonywania zawodu nie w swej siedzibie, lecz w miejscowości, w której faktycznie zamieszkuje, częstokroć oddalonej od siedziby.

W związku z tym za nietrafny uznać należy pogląd Zespołu Adwokackiego w N.D.G., że brzmienie uchwały z dnia 27.II.1957 r. stwarza dyskryminację poważnej części członków Izby, tworzy z nich adwokatów drugiej kategorii, usuwa ich w cień i podrywa zaufanie do nich społeczeństwa.

Pogląd taki dowodzi tylko nierozumienia przez członków Zespołu Adwokackiego w N.D.G. własnej sytuacji, sprzecznego z przepisem ustawy, jak również nierozumieniem właściwego celu umieszczenia tabliczek na domach, które to tabliczki bynajmniej nie mają na celu „spopularyzowania w społeczeństwie” — jak wywodzi Zespół — nazwisk członków Izby, a więc są jej reklamą, lecz wyłącznie wygodę klientów.

Nie dopatrując się w brzmieniu uchwały Rady Adwokackiej w G. z dnia 27 lutego 1957 r. sprzeczności z ustawą i uznając tę uchwałę za trafną wykładnię uchwały Wydziału Wykonawczego z dnia 2 lutego 1957 r., Wydział Wykonawczy postanowił jak wyżej.

5. PRAWO WGLĄDU DO AKT DYSCYPLINARNYCH ADWOKATÓW (§ 11 ROZPORZĄDZENIA O POSTĘPOWANIU DYSCYPLINARNYM)

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 21 czerwca 1957 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w W. z dnia 24 maja 1957 r. o zajęcie stanowiska w sprawie wydania Sądowi Powiatowemu dla W. do użytku służbowego akt dyscyplinarnych Nr x i y,

postanowił:

wyjaśnić, iż Rada Adwokacka — wobec brzmienia § 11 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14.VIII.1950 r. (Dz.U. z dnia 23.VIII.1950 r. Nr 35, poz. 320), że postępowanie dyscyplinarne jest tajne i że prawo wglądu w akta dyscyplinarne przysługuje Ministrowi Sprawiedliwości oraz delegowanym przez niego osobom — nie może przesłać akt dyscyplinarnych Sądowi do użytku służbowego.

Uzasadnienie

Sąd Powiatowy dla W., Wydział (...) Karny, w sprawie Nr (...) zwrócił się pismem z dnia 16 kwietnia 1957 r. do Rady Adwokackiej w W. o nadesłanie do użytku służbowego akt spraw dyscyplinarnych Nr x i y.

Rada Adwokacka na posiedzeniu Prezydium w dniu 14 maja 1957 r. postanowiła odpowiedzieć Sądowi, że zgodnie z § 11 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 1950 r. o organizacji władz powołanych do prowadzenia dochodzeń i orzekania w sprawach dyscyplinarnych adwokatów oraz o trybie postępowania dyscyplinarnego (Dz.U. z dnia 23.VIII.1950 r. Nr 35, poz. 320) postępowanie dyscyplinarne jest tajne, wobec czego Rada Adwokacka w W. do czasu zajęcia w tej sprawie stanowiska przez Naczelną Radę Adwokacką nie jest w możności udzielić do wglądu Sądowi Powiatowemu dla W. żądanych akt. Zarazem Rada Adwokacka w W. zwróciła się do Naczelnej Rady Adwokackiej o zajęcie stanowiska w tej sprawie.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

Paragraf 11 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14.VIII.1950 r. o organizacji władz powołanych do prowadzenia dochodzeń i orzekania w sprawach dyscyplinarnych adwokatów oraz o trybie postępowania dyscyplinarnego (Dz.U. z dnia 23.VIII.1950 r. Nr 35, poz. 320) głosi, że postępowanie dyscyplinarne jest tajne i że Ministrowi Sprawiedliwości oraz osobom przez niego w tym celu delegowanym przysługuje prawo wglądu do akt dyscyplinarnych.

Z brzmienia tego przepisu wynika, że prawo wglądu w tajne akta dyscyplinarne adwokatów ma tylko Minister Sprawiedliwości i delegowane przez niego osoby. Przepis ten, jako wyjątkowy, musi być interpretowany ściśle i nie dopuszcza wykładni rozszerzającej. Nie jest również możliwa analogia z art. 93 k.p.k., który głosi, że urzędników publicznych i wojskowych, chociażby już nie pozostawali w czynnej służbie, wolno przesłuchiwać jako świadków na okoliczności, na które rozciąga się ich obowiązek zachowania tajemnicy urzędowej, jedynie za zezwoleniem ich obecnej lub ostatnio przełożonej władzy służbowej. Zezwolenia wolno odmówić jedynie wtedy, gdyby złożenie zeznania wyrządzić mogło poważną szkodę Państwu.

Analogia jest wtedy możliwa, gdy odpowiednie przepisy ją dopuszczają. Tak np. § 24 pkt 1 cytowanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dopuszcza analogię stanowiąc, że komisja dyscyplinarna może wzywać i przesłuchiwać świadków przy analogicznym zastosowaniu przepisów kodeksu postępowania karnego. Co do tajności postępowania dyscyplinarnego cytowane wyżej rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości nie dopuszcza zastosowania takiej analogii. Ponadto przepis art. 93 k.p.k. dotyczy zwolnienia od zachowania tajemnicy urzędowej świadków, nie dotyczy natomiast zwolnienia od tajnego charakteru akt. Wreszcie przepis § 11 cytowanego wyżej rozporządzenia odmiennie zupełnie normuje prawo wglądu do akt dyscyplinarnych. Prawo to nie zależy, jak przy zwolnieniu od tajemnicy urzędowej, od zezwolenia władzy naczelnej właściwego działu zarządu państwowego, lecz przysługuje bezpośrednio Ministrowi Sprawiedliwości oraz delegowanym przez niego osobom, nie zaś delegowanym władzom lub urządcom.

6 NIEMOŻNOŚĆ PRZENIESIENIA SIĘ ADWOKATA DO INNEJ IZBY ADWOKACKIEJ W TRAKCIE TRWANIA POSTĘPOWANIA DISCYPLINARNEGO (ART. 69 USTAWY O USTROJU ADWOKATURY)

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 28 czerwca 1957 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adw. J. N. od uchwały Rady Adwokackiej w K. z dnia 14 lutego 1957 r. odmawiającej wyrażenia zgody na przeniesienie siedziby z L. do Ch. oraz po wysłuchaniu ustnych wyjaśnień skarżącego,

postanowił:

odwołanie adw. J. N. pozostawić bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

Ob. J. N., były sędzia Sądu Okręgowego w B., następnie prezes Sądu Powiatowego w S., wreszcie sędzia tego Sądu, po przeniesieniu w stan spoczynku w 1955 r., wystąpił do Rady Adwokackiej w K. o wpisanie go na listę adwokatów Izby K.

Rada Adwokacka w K. uchwałą z dnia 3 września 1955 r. wniosek ten załatwiła odmownie, a Ministerstwo Sprawiedliwości uchwałą tę utrzymało w mocy, zezwalając Ob. N. na ubieganie się o wpis w innej izbie.

Ob. N. uzyskał potem wpis na listę adwokatów Izby Adwokackiej w R. z siedzibą w L. Nie wyprowadził się on jednak z Ch., gdzie w mieszkaniu ob. N. żona jego prowadziła biuro pisania podań. Rada Adwokacka w K. zawiadomiła wobec tego Radę Adwokacką w R., iż adw. N. wykonuje praktykę adwokacką w Ch., i Rada Adwokacka w R. wszczęła postępowanie dyscyplinarne.

Adw. J. N. zwrócił się następnie do Rady Adwokackiej w K. z prośbą o wyrażenie zgody na przeniesienie siedziby z L. (okręg Izby R.) do Ch. w okręgu Izby Adwokackiej w K. z tym umotywowaniem, że w Ch. ma mieszkanie i tam też znajduje się jego rodzina.

Rada Adwokacka w K. uchwałą z dnia 14 lutego 1957 r. postanowiła nie uwzględnić wniosku adw. N. ze względu na nasycenie terenu Ch. i całej Izby K. adwokatami, jak również ze względu na toczące się przeciwko adw. N. postępowanie dyscyplinarne w związku z niezastosowaniem się przezeń do obowiązujących przepisów wykonywania zawodu adwokackiego w miejscu siedziby.

Od tej uchwały odwołał się adw. N. do Naczelnej Rady Adwokackiej.

Jak wynika z art. 69 ust. 1 pkt 3 ustawy o ustroju adwokatury, przeniesienie siedziby do innej wojewódzkiej izby adwokackiej pociąga za sobą skreślenie adwokata z listy, a w myśl ust. 2 tegoż art. 69 adwokat nie może być skreślony z listy w czasie toczącego się przeciwko niemu postępowania dyscyplinarnego. Skoro zatem przeciwko skarżącemu adw. N. toczy się w Radzie Adwokackiej w R. postępowanie dyscyplinarne, Rada Adwokacka w K. słusznie odmówiła wyrażenia zgody na przeniesienie siedziby z okręgu Izby R. do Ch. I tylko ten wzgląd jest w obecnym momencie rozpoznawania sprawy decydujący dla odmownego stanowiska wobec prośby adw. N.

C. Regulamin egzaminu kwalifikacyjnego dla kandydatów na aplikantów adwokackich

§ 1.

Celem zapewnienia właściwego doboru kandydatów do zawodu adwokackiego wprowadza się egzamin kwalifikacyjny dla osób, które zgłosiły wnioski o wpisanie ich na listę aplikantów adwokackich.

§ 2.

Egzamin kwalifikacyjny przeprowadzają Rady Adwokackie w miarę potrzeby, a przynajmniej raz do roku w terminie jesiennym.